

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3247/2017. (X. 10.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz eljárás tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Pfv.V.21.348/2016/6. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó gazdasági társaság jogi képviselője útján (dr. Bogdán Tibor ügyvéd, Nagy és Trócsányi Ügyvédi Iroda, 1126 Budapest, Ugozca u. 4/B.) az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Pfv.V.21.348/2016/6. számú ítélete, valamint a Debreceni Ítéltábla Gf.III..30.112/2016/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte.
- [2] 1.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy előzményei a következők. A közúti áruszállítást végző indítványozó (az alapügy felperese) együttműködést alakított ki egy bécsi székhelyű céggel. Az együttműködés lényege az volt, hogy az osztrák cég szállítóeszközöket, vontató gépjárműveket biztosított lízing és bérlet formájában az indítványozónak.
- [3] 2008-ban az indítványozó és az osztrák cég együttműködési szerződést is kötött. A szerződés értelmében az indítványozó 17 db szállítási eszközt lízingbe vett: jogosulttá vált azok használatára azzal, hogy az utolsó lízingdíj megfizetésével megszerzi az eszközök tulajdonjogát. A lízingelt eszközökkel az indítványozó az osztrák cég részére vállalt szállításokat. A szerződést határozatlan időre (de legalább 5 évre) kötötték, biztosítva a három hónapos, a hónap utolsó napjára szóló felmondás lehetőségét. Megállapodtak a szerződő felek, hogy azonnali hatályú felmondási ok bármelyikük fizetéseképtelensége, továbbá súlyos szerződésszegése, amennyiben írásbeli felhívás ellenére a szerződésszerű állapotot 14 napon belül nem állítja helyre.
- [4] 2010-ben az indítványozó üzleti tervvel kereste meg a pénzügyi közvetítéssel foglalkozó alperest, mely a régiójában működő kis- és középvállalkozások fejlesztéséhez biztosított pénzügyi forrásokat. Az indítványozó az alperes által nyújtandó hitel segítségével meg kívánt vásárolni a lízingelt eszközökből négy darab siló pótkocsit. Tekintettel arra, hogy az alperes üzletszabályzata nem tette lehetővé, hogy külföldi székhelyű céggel jogügyletet kössön, a felek abban állapodtak meg, hogy az alperes az osztrák cégtől egy magyarországi, gépjármű kereskedelemmel foglalkozó cég közbeiktatásával vásárolja meg a négy darab pótkocsit. A fentiek megvalósításához végül két cég (a továbbiakban: Kft1. és Kft2.) működött közre.
- [5] Ennek megfelelően a Kft1. adásvételi szerződést kötött az osztrák céggel, miszerint 99 705 euróért megvásárolja a négy darab pótkocsit, azzal, hogy a járművek mindaddig az eladó tulajdonában maradnak, míg a vevő, azaz a Kft1. a teljes vételárát ki nem egyenlíti. Az osztrák cég mint eladó négy darab számlát állított ki a Kft1. mint vevő felé, amely számlákon feltüntette tulajdonjogának fenntartását. Ezt követően Kft1. adásvételi szerződést kötött a Kft2.-vel a pótkocsik tulajdonjogának átruházására annak ellenére, hogy azok vételárát az osztrák cégnek még nem egyenlítette ki.
- [6] Közjegyzői okiratba foglaltan a Kft2. mint eladó és az alperes mint vevő adásvételi szerződést kötött a négy darab pótkocsira. A szerződő felek a pótkocsik vételárát bruttó 87 750 000 Ft-ban határozták meg. Kikötötték, hogy a vételár megfizetésére az alperes 2010. október 1-jéig köteles, ugyanakkor a szerződéskötés napján tulajdonjogot szerez.
- [7] Ugyanaznap ugyanezen közjegyzői okiratba foglaltan az alperes mint eladó és az indítványozó mint vevő szintén adásvételi szerződést kötött. Ebben rögzítették, hogy az alperes az indítványozó által kiválasztott pótkocsikat beszerezte, azok kizárólagos tulajdonát képezik. Az alperes szavatosságot vállalt a járművek per-, teher- és igénymentességéért. A szerződő felek a vételárát összesen bruttó 105 023 376 Ft-ban határozták meg, amelyet az indítványozó negyedéves részletekben, legkésőbb 2015. március 31-éig vállalt megfizetni. A szerződés sze-

rint a pótkocsik és annak tartozékai a szerződés aláírásával egyidejűleg az indítványozó tulajdonába és birtokába kerültek. Az alperes hozzájárult ahhoz, hogy az adásvételi szerződés hatálybalépését követő három napon belül az indítványozó tulajdonjogát a járművek forgalmi engedélyében és törzskönyvében feltüntessék azzal, hogy a törzskönyveket az alperes jogosult a vételár teljes kiegyenlítéséig a birtokában tartani.

- [8] A fenti adásvételi szerződés megkötését megelőzően egy nappal az indítványozó az önerőt, azaz 16 250 000 Ft-ot az alperes felhatalmazása alapján, nevében és helyette a Kft2. részére megfizetett. Ezt a pénzüsszeget a felek az alperes és a Kft2. között létrejött adásvételi szerződésben rögzített vételár részeként számolták el.
- [9] Az alperes ezt követően átutalta a Kft2.-nek a vételár maradék részét, 71 500 000 Ft-ot.
- [10] A Kft2. az alperes által részére átutalt 71 500 000 Ft-ból 63 500 000 Ft-ot a Kft1. számlájára továbbított. A Kft1. egyik ügyvezetője azonban ezt a pénzüsszeget a saját számlájára utalta tovább, így az osztrák cég a Kft1.-gyel kötött szerződésre tekintettel a négy darab pótkocsi vételárát a vevőjétől nem kapta meg.
- [11] Az osztrák cég levelében értesítette az indítványozót arról, hogy, mivel a Kft1. nem egyenlített ki a négy darab pótkocsi vételárát, az eszközöket birtokba veszi. Felszólította az indítványozót a pótkocsik visszaszolgáltatására, és közölte azt is, hogy az indítványozóval kötött együttműködési szerződést 2010. november 30-ával felmondja. Az indítványozó átadta a pótkocsikat az osztrák cégnek.
- [12] Az osztrák cég tájékoztatta az indítványozót, hogy a Kft1.-gyel kötött adásvételi szerződéstől a vételár kifizetésének elmulasztása miatt elállt.
- [13] Az indítványozó bejelentette az alperesnek, hogy a köztük létrejött adásvételi szerződéstől – a szerződéskötéskor hatályban lévő, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 300. § (1) bekezdése alapján – eláll, mivel a szerződésben foglaltak ellenére a pótkocsik tulajdonjogát nem tudta megszerezni, és kérte az első vételárrészlet, 16 250 000 Ft visszafizetését. Az alperes az elállás jogellenességére hivatkozva ezt megtagadta.
- [14] Ezt követően az indítványozó pert indított az alperes ellen, melyben arra kérte a Nyíregyházi Törvényszéket, hogy kötelezze az alperest a 16 250 000 Ft összegű első vételárrész – késedelmi kamatokkal terhelt történi – visszafizetésére. Az elsőfokú bíróság az indítványozó keresetét elutasította.
- [15] Az indítványozó fellebbezésére eljáró Debreceni ítéltábla Gf.III.30.142/2012/13. számú ítéletével megváltoztatta az elsőfokú bíróság ítéletét, és kötelezte az alperest az első vételárrész – késedelmi kamatokkal terhelt történi – visszafizetésére. A jogerős ítélet értelmében az indítványozó az első vételárrészt, az ún. önerőt – az alperes megbízása alapján és nevében a Kft2.-nek átutalva – megfizette, az alperes azonban az őt terhelő tulajdonjog átruházási kötelezettségének nem tudott eleget tenni az osztrák cég tulajdonjog fenntartása miatt, illetve a szerződéses láncolatban – mivel a Kft1. a perbeli pótkocsik vételárát nem fizette ki – az alperest megelőzően résztvevő eladók tulajdonszerzésének hiányában. Az osztrák cég az adásvételi szerződéstől elállt, arra ráutaló magatartással is sor kerülhetett. Az indítványozó az osztrák céggel kötött együttműködési szerződés 2010. november 30-i felmondásával igazolta, hogy az alperesi teljesítés már nem áll érdekében. Ezért a jogszerű elállás következtében a szerződés felbontásra tekintettel az alperes köteles 16 250 000 Ft-ot a felperesnek visszafizetni.
- [16] Az alperes felülvizsgálati kérelmére eljáró Kúria Gfv.VII.30.091/2013/9. számú ítéletével a jogerős ítéletet – annak helyes indokaira tekintettel – hatályában fenntartotta.
- [17] A fentebb ismertetett előzményi per befejeződését követően az indítványozó – a további káraitra vonatkozóan – keresetlevelet nyújtott be az alperessel szemben. A régi Ptk. 298. §-ára, 300. § (1) bekezdésére, 318. § (1) bekezdésére és 339. § (1) bekezdésére hivatkozva kártérítés jogcímén kérte az alperes kötelezését 667 360 953 Ft és annak törvényes kamatai megfizetésére.
- [18] Az elsőfokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperes a kártérítés szabályai alapján köteles helytállni az indítványozót ért kárért.
- [19] A másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatta és az indítványozó keresetét elutasította.
- [20] A jogerős ítélettel szemben az indítványozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő.
- [21] A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. Ítéletében kifejtette: a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 272. § (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati kérelemben meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, továbbá azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, valamint elő kell adni a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletet többféle okból is támadja, vagyis több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik,

valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell a Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményekkel [1/2016. (XI. 15.) PK vélemény 6. pont]. Érdemben csak azok a hivatkozások vizsgálhatók, amelyek esetében a Pp. 272. § (2) bekezdésében meghatározott tartalmi követelmények maradéktalanul teljesülnek (BH 2015.307.), így a Kúria érdemben nem vizsgálta az indítványozó felülvizsgálati kérelmének iratellenességre és teljesítési segédre vonatkozó hivatkozásait, miután e körben jogszabálysértésre történő hivatkozás a felülvizsgálati kérelemben nem található.

- [22] A Kúria a felülvizsgálati eljárás eredményeként azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt okból nem sérti a régi Ptk. 339. § (1) bekezdését.
- [23] Az indítványozó az előzményi peres eljárásban szerződés megszűnésének megállapítása és elszámolása iránt nyújtott be keresetet, és nem az alperes kártérítési felelősségének megállapítása iránt. Ezen ügyben hozott jogerős ítélet szerint – mivel az alperes a szerződés alapján őt terhelő tulajdonjog-átruházási kötelezettségének nem tudott eleget tenni – az indítványozó jogosult volt a régi Ptk. 300. § (1) bekezdése alapján az elállásra, a jogszerűen gyakorolt elállása pedig a régi Ptk. 320. § (1) bekezdése szerint a szerződést visszamenőleges hatállyal felbontotta, emiatt az indítványozó által már teljesített szolgáltatás a régi Ptk. 319. § (3) bekezdésében foglaltak értelmében visszajár, ezért rendelkezett a bíróság a már teljesített szolgáltatás, az indítványozó által kifizetett első vételárrészlet visszatérítéséről. A Kúria mint felülvizsgálati bíróság a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján a Gfv.VII.30.091/2013/9. számú ítéletében a jogerős ítéletet kizárólag a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatta, azaz a Kúria nem döntött és nem is dönthetett az alperes kártérítési felelősségének kérdésében.
- [24] Az előzményi perben elbírált elállás a szerződésszegés objektív szankciója, alkalmazhatóságát – az irányadó törvényi vagy szerződéses feltételek szerint – a szerződésszegés pusztá ténye megalapozza, függetlenül attól, hogy a szerződésszegő fél felróhatóan járt-e el vagy sem.
- [25] Eltérő módon ítélandó meg a jogosult elállási jogon, illetve kártérítési igényen alapuló keresete.
- [26] Szerződéstől való jogszerű elállás esetén – legyen annak az alapja jogszavatosság vagy késedelemmel összefüggő szerződésszegési szankció – objektíve áll elő a felek között elszámolási kötelezettség, ugyanakkor kártérítés csak akkor ítélandó meg, ha az indítványozó bizonyítja az alperesi kártérítési felelősség fennállásának feltételeit. Ez pedig azt jelenti, hogy a kártérítési igény nemcsak jogalapjában, hanem tényalapjaiban is különbözik az elállási jog gyakorlása miatt a szerződés megszűnésének megállapítása és elszámolás iránti igénytől. Ezért téves az indítványozó azon hivatkozása, hogy pusztán az előzményi perben megállapított tényállásból, az ott tett bírói megállapításokból jelen perbeli követelésének jogszerűsége következik.
- [27] A felek közötti korábbi jogvitában a bíróságnak az adásvételi szerződéstől való indítványozói elállás jogszerűségének kérdéséről és annak jogkövetkezményeként az indítványozó által a szerződés keretén belül teljesített, ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítéséről kellett rendelkeznie. A jelen peres eljárás tárgya pedig az indítványozó és a vele együttműködési szerződést kötő osztrák cég közötti szerződés megszűnése folytán az indítványozónál keletkezett károk megtérítése. Az előzményi perben az indítványozó által előterjesztett kereseti kérelem tükrében a bíróság csupán arról foglalt állást, hogy mivel az alperes az adásvételi szerződésben vállalt kötelezettségét, a dolog tulajdonjogának indítványozóra történő átruházását teljesíteni nem tudta, jogszerű volt az indítványozó szerződéstől való elállása, aminek az eredményeként az alperes az adásvétel kapcsán elszámolt vételárrész visszatérítésére köteles. Az, hogy az alperest az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítésére kötelezte a bíróság, csak ebben az értelemben jelenti a helyállási „felelősségét”, ami fogalmilag nem azonosítható a kártérítési felelősséggel.
- [28] A Kúria megállapította, hogy helyesen mutatott rá a másodfokú bíróság arra, hogy a kártérítés fizetési kötelezettség az alperesi magatartás szubjektív jogkövetkezménye, így az alperes annak igazolásával, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható, sikeresen mentesülhet a kártérítési felelősség alól.
- [29] Pusztán abból, hogy az alperesnek tudnia kellett a szerződéses láncolatban történő teljesítésről, nem következik, hogy az alperesnek előre kellett volna látnia a Kft1. ügyvezetőjének – utóbb bírósági ítéletben is megállapított, bűncselekményt megvalósító – jogellenes magatartását, és annak megakadályozása érdekében szükséges intézkedéseket kellett volna tennie. Éppen a polgári jogok és kötelezettségek teljesítése esetén irányadó tisztességesség és jóhiszeműség, valamint szerződéses együttműködési kötelezettség következménye az, hogy az alperes alappal számíthatott a vele szerződéses láncolatban álló valamennyi résztvevője megfelelő teljesítésére, hiszen az alperes a maga részéről az ennek elősegítéséhez szükséges lépéseket megtette. Az elvárhatóság kérdésének elbírálásánál csak abból lehet kiindulni, hogy szerződéses jogviszonyokban úgy kell a feleknek eljárnia, hogy a kár bekövetkezése megelőzhető legyen. Az elvárhatóság egyfajta társadalmi mércét egyediesít

a konkrét tényállás mellett. A perbeli esetben az alperes e kritériumoknak megfelelően járt el, így helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az alperes a felelősség alól kimentette magát.

- [30] A kifejtettek értelmében a Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.
- [31] 1.2. Az indítványozó ezt követően alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz, melyben a Kúria Pfv.V.21.348/2016/6. számú ítélete, valamint a Debreceni Ítéltábla Gf.III..30.112/2016/5. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Az indítványozó szerint sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, hogy a Kúria az alperes kártérítési felelősségének felróhatósága tekintetében a korábbi, az elállás jogának megállapítása körében hozott jogerős ítélettel szemben döntést hozott, amely a bírói döntések kötőerejét sérti. Az előzményperben ugyanis a bíróság megállapította, hogy az alperes kötelessége volt a közreműködők ellenőrzése, ezzel szemben a kártérítés iránti igényperben a Kúria ezzel ellentétes álláspontra helyezkedett, a bíróságok a két perben tehát egymásnak ellentmondó következtetésre jutottak. A *res iudicata* sérelmén túl az indítványozó előadja, hogy a Kúria nem vizsgálta érdemben a felülvizsgálati kérelemének az iratellenességre és a teljesítési segédre vonatkozó hivatkozásait, amely a tisztességes eljárás sérelmén túl a fegyverek egyenlősége elve sérelmére is vezet, mivel az előzményperben a Kúria nem állított az alperes elé hasonlóan szigorú formális követelményeket.
- [32] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban jár el az ügyben. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság először az alkotmányjogi panasz befogadásáról dönt. A tanács vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit.
- [33] Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az alkotmányjogi panasz határidőben érkezett és azt az Abtv. 27. §-a szerint benyújtásra jogosult és érintett nyújtotta be jogorvoslati jogának kimerítését követően. Az indítványozó alkotmányjogi panasa az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének megfelelő határozott kérelmet tartalmaz.
- [34] Az Abtv. 29. §-a alapján az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [35] Az indítványozó szerint azért sérül a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga, mert a Kúria az alperes kártérítő felelősségének felróhatósága tekintetében a korábbi, az elállás jogának megállapítása körében hozott jogerős ítélettel szemben döntést hozott, valamint nem vizsgálta a felülvizsgálati kérelemének az iratellenességre és a teljesítési segédre vonatkozó hivatkozásait.
- [36] A Kúria ítéletében kifejtette, hogy az indítványozó az előzményi peres eljárásban szerződés megszűnésének megállapítása és elszámolása iránt nyújtott be keresetet, és nem az alperes kártérítési felelősségének megállapítása iránt. Az előzményi perben elbírált elállás a szerződésszegés objektív szankciója, alkalmazhatóságát – az irányadó törvényi vagy szerződéses feltételek szerint – a szerződésszegés pusztán ténye megalapozza, függetlenül attól, hogy a szerződésszegő fél felróhatóan járt-e el, vagy sem. Eltérő módon ítélandó meg tehát a jogosult elállási jogon, illetve kártérítési igényen alapuló keresete. Ez pedig azt jelenti, hogy a kártérítési igény nemcsak jogalapjában, hanem tényalapjaiban is különbözik az elállási jog gyakorlása miatt a szerződés megszűnésének megállapítása és elszámolás iránti igénytől. Ezért téves az indítványozó azon hivatkozása, hogy pusztán az előzményi perben megállapított tényállásból, az ott tett bírói megállapításokból jelen perbeli követelésének jogszerűsége következik. A felek közötti korábbi jogvitában a bíróságnak az adásvételi szerződéstől való indítványozói elállás jogszerűségének kérdéséről és annak jogkövetkezményeként az indítványozó által a szerződés keretén belül teljesített, ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítéséről kellett rendelkeznie. A jelen peres eljárás tárgya pedig az indítványozó és a vele együttműködési szerződést kötő osztrák cég közötti szerződés megszűnése folytán az indítványozónál keletkezett károk megtérítése. Az előzményi perben az indítványozó által előterjesztett kereseti kérelem tükrében a bíróság csupán arról foglalt állást, hogy mivel az alperes az adásvételi szerződésben vállalt kötelezettségét, a dolog tulajdonjogának indítványozóra történő átruházását teljesíteni nem tudta, jogszerű volt az indítványozó szerződéstől való elállása, aminek az eredményeként az alperes az adásvétel kapcsán elszámolt vételár rész visszatérítésére köteles. Az, hogy az alperest az ellenszolgáltatás nélkül maradt szolgáltatás visszatérítésére kötelezte a bíróság, csak ebben az értelemben jelenti a helytállási „felelősségét”, ami fogalmilag nem azonosítható a kártérítési felelősséggel.
- [37] A Kúria ítéletében továbbá kifejtette azt is, hogy érdemben azért nem vizsgálta az indítványozó felülvizsgálati kérelemének iratellenességre és teljesítési segédre vonatkozó hivatkozásait, mivel e körben jogszabálysértésre történő hivatkozás a felülvizsgálati kérelemben nem található.

- [38] A bírósági ítéletekkel kapcsolatos indítványozói felvetésekkel összefüggésben az Alkotmánybíróság a jelen ügyben is hangsúlyozza: „Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24. cikkének (1) bekezdése alapján az Alaptörvény védelmének legfőbb szerve. A (2) bekezdés *d*) pontja értelmében alkotmányjogi panasz alapján felülvizsgálja a bírói döntésnek az Alaptörvénnyel való összhangját. Az alkotmányjogi panasz jellegének megfelelően a testület hatáskörébe a bírói döntéseknek kizárólag az alkotmányossági szempontú vizsgálata tartozik. Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, aminek következtében az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki, ami nem adhat alapot számára minden olyan esetben történő beavatkozásra, amikor vélt vagy esetleg valós jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor” {3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]} Ebből következően a bírói döntés alaptörvény-ellenességének vizsgálata során az Alkotmánybíróság attól is tartózkodik, hogy a bíróságok felülbírálati jogköréhez tartozó, szakjogi vagy kizárólag törvényértelmezési kérdésekben állást foglaljon {3028/2014. (II. 17.) AB végzés, Indokolás [12]}. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírósági szervezet feletti »szuperbíróság« szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [14]}. A tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése, és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat {3012/2016. (I. 25.) AB végzés, Indokolás [20]}. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint az indítványozó panasza egészében nem alkotmányossági, hanem törvényességi kérdésekre vonatkozik, a bíróságok jogértelmezését, jogalkalmazását vonja kritika alá, és a támadott ítéletekben foglalt döntést magát, annak hátrányos voltát tekinti alapjogi sérelemnek, a döntés Alkotmánybíróság általi megváltoztatása érdekében.
- [39] Mindezek alapján az indítványozó által az alkotmányjogi panaszban felvetett aggályok a támadott bírói döntések érdemi alkotmányossági vizsgálatát nem teszik lehetővé, mert az alkotmányjogi panasz az Abtv. 29. §-ában meghatározott törvényi feltételek egyikének sem felel meg. Az Alkotmánybíróság ezért az alkotmányjogi panaszt – az Abtv. 47. § (1) bekezdése, és az 56. § (1)–(2) bekezdései, valamint az Ügyrend 5. § (1) és (2) bekezdései alapján eljárva – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. október 3.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Juhász Imre s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/142/2017.

